

ligesådan på det, som vi gør i Det Konservative Folkeparti. Vi har jo igennem lang tid arbejdet for skattelettelser, ikke mindst lettelser i skatten på den sidst tjente krone, for det er jo en måde at sikre, at folk får mere lyst til at komme ud på arbejdsmarkedet og gøre en ekstra indsats på arbejdsmarkedet, uden at det belaster konkurrenceevnen i Danmark og dermed i sidste ende belaster vores mulighed for at skabe velfærd gennem indtjening og velstand.

Så selvfølgelig er det en faktor, det kan ingen da komme uden om. Men det er altså arbejdsmarkedets parter, der må diskutere, hvilke lønstigninger der skal være. Det er ikke noget, vi skal diskutere her i Folketinget. Vi kan så bidrage til at styrke mulighederne for at rekruttere arbejdskraft her i landet ved at sænke skatterne, og det arbejder Det Konservative Folkeparti utrætteligt på. Det vil give lønmodtagerne flere penge mellem hænderne.

Kl. 11:46

Formanden:

Så er det hr. Eigil Andersen for en sidste kort bemærkning.

Kl. 11:46

Eigil Andersen (SF):

Jeg er glad for, at vi er enige om, at det at få en højere løn kan være en måde at tiltrække medarbejdere på. Det har man da også set i perioder, hvor mange virksomheder har manglet it-medarbejdere, f.eks. ved overgangen til år 2000. Så jeg er glad for, at det forholder sig sådan.

Problemet er jo så, at kommunernes mulighed for at give sådanne lønforhøjelser bliver bestemt af bl.a. hr. Lars Barfoeds parti, og at de lønforhøjelser, der kan gives, simpelt hen er for små med de økonomiske rammer, der er til rådighed.

Jeg vil gerne afsluttende spørge: Hvis det er sådan, at Kommunernes Landsforening i overenskomstforhandlingerne aftaler nogle højere lønstigninger, herunder inden for ældreområdet og andre lavtlønnede områder – for at tiltrække flere medarbejdere, sådan at de aftalte lønstigninger eventuelt overstiger det, som er aftalt i økonomiforhandlingerne mellem regeringen og Kommunernes Landsforening – vil hr. Lars Barfoed og Det Konservative Folkeparti så medvirke til, at staten tilsvarende forøger bloktilskuddet til kommunerne, altså svarende til den ekstra lønforhøjelse, som kommunerne som arbejdsgivere så har besluttet sig for at give for bl.a. at skaffe arbejdskraft til ældreområdet, så vi ikke lader vores ældre i stikken?

Kl. 11:47

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:47

Lars Barfoed (KF):

Jeg håber, hr. Eigil Andersen er enig med mig i, at vi ikke i det her land kan bruge flere penge, end vi tjener. Det vil sige, at vi i sidste ende ikke kan bruge flere penge i det her land, end landets private virksomheder tjener ind. Det, der er finansieringen af den offentlige sektor, er jo de penge, der tjenes i landets private virksomheder. Så et eller andet sted vil der altid være en grænse for, hvor mange penge der kan bruges. Der vil også være en grænse for, hvor mange penge kommunerne har; de har nogle budgetter, de skal holde sig inden for. Hvordan de så vælger at disponere deres midler i kommunerne, er jo først og fremmest op til kommunerne selv.

Men det er klart, at vi må holde fast i, at der er nogle økonomiske rammer. Hvis ikke vi gør det, risikerer vi i sidste ende, at landet går bankerot, fordi vi bruger flere penge, end vi har. Og så vil det for alvor være sådan, at der ikke er råd til at sørge for velfærd til de ældre og alle de andre, som vi vil sikre en ordentlig velfærd. Så der er selvfølgelig nogle rammer, men de overenskomstresultater, der opnås her, vil blive respekteret, og så må de jo passes ind i de budgetter, som kommunerne har.

Kl. 11:48

Formanden:

Så er det hr. Per Clausen for en kort bemærkning.

Kl. 11:48

Per Clausen (EL):

Jeg kan forstå på hr. Lars Barfoed, at han mener, at det er et frontalangreb på fagbevægelsen at stille forslag om, at der bliver afsat flere midler til overenskomstforhandlingerne, så der er mere at forhandle om. Det synes jeg jo er interessant, for hvad er det, der gør, at det at tilføre flere midler er et frontalangreb, hvorimod det at stå fast på regeringens rammer ikke er noget frontalangreb? Hvorfor bliver det mere et frontalangreb, når man afsætter flere penge? Det har jeg måske en lille smule svært ved at forstå, men det kan hr. Lars Barfoed sikkert klargøre for mig.

Det andet spørgsmål er, hvordan det kan være et større angreb på fagbevægelsen at sige, at man afsætter flere midler til overenskomstforhandlingerne, end at sige: Der er afsat dem, der er, og der finder I en aftale inden for den ramme; hvis I ikke gør det og går i konflikt, så vil det